

No Men's Bedroom

What is left of a person in the room no one was meant to see?

Wat blijft er over van een mens in de kamer die niemand had mogen zien?

Hosted by: Home Coming Collective

Project Information (EN)

The unwitnessed hours

We are most ourselves in the rooms no one is meant to see: the late and solitary hours, stripped of any audience to perform for. A present body performs and arranges how it is seen. A trace is left without intention, and so it holds what a person would otherwise put away. These hours are almost never witnessed, yet they are not without record. An indentation, a fold, an object left where it fell, the shifting angle of light across a surface. The room reads this residue as a form of writing: an involuntary diary, authored by use rather than intention.

Objects that refuse to forget

Domestic objects are built to erase. A pillow springs back, a blind resets, light moves on. Each object in this room is taken from that private register and reworked so that it fixes and holds what would otherwise fade. The gesture is deliberately inverted: objects of softness, rest and retreat are made to retain, rather than release, the marks of a body. What is normally cleared away in the morning is kept.

Entering someone else's room

The visitor enters as one enters a room left unattended: quietly, intrusively, reading a person from what they failed to put away. No identity is given, only evidence. But the reading does not stay one directional. Among these unfamiliar traces, the visitor begins to recognise gestures of their own, the same marks left in the same solitude. What began as looking at someone else resolves, quietly, into being seen. The room was never only theirs.

Projectinformatie (NL)

De ongeziene uren

We zijn het meest onszelf in de kamers die niemand hoort te zien: de late, eenzame uren, ontdaan van elk publiek om voor te spelen. Een aanwezig lichaam speelt een rol en regelt hoe het gezien wordt. Een spoor wordt zonder bedoeling achtergelaten, en houdt daardoor vast wat een mens anders zou wegstoppen. Deze uren worden bijna nooit gezien, maar ze blijven niet zonder neerslag. Een indruk, een vouw, een voorwerp dat ligt waar het viel, de verschuivende hoek van het licht over een oppervlak. De kamer leest dit residu als een vorm van schrift: een onvrijwillig dagboek, geschreven door gebruik in plaats van door bedoeling.

Voorwerpen die weigeren te vergeten

Huiselijke voorwerpen zijn gemaakt om uit te wissen. Een kussen veert terug, een jaloezie wordt teruggezet, het licht trekt verder. Elk voorwerp in deze kamer is uit dat private register gehaald en zo bewerkt dat het vastlegt en vasthoudt wat anders zou vervagen. Het gebaar is bewust omgekeerd: voorwerpen van zachtheid, rust en terugtrekking worden gemaakt om de sporen van een lichaam vast te houden in plaats van los te laten. Wat 's ochtends normaal wordt weggeruimd, blijft bewaard.

De kamer van een ander binnengaan

De bezoeker treedt binnen zoals men een onbeheerd achtergelaten kamer binnengaat: stil, binnendringend, iemand lezend aan wat die vergat op te ruimen. Er wordt geen identiteit gegeven, alleen bewijs. Maar het lezen

blijft niet in één richting gaan. Tussen deze onbekende sporen begint de bezoeker gebaren van zichzelf te herkennen, dezelfde afdrukken, achtergelaten in dezelfde eenzaamheid. Wat begon als kijken naar een ander, gaat stil over in gezien worden. De kamer was nooit alleen van hen.

Image List

Filename	Caption	Credit
whatsapp-image-2026-09-02-at-004309-1788329059-1920x1080_1790000257.jpeg		

The images above are included in the ZIP under /images.